

OSNOVNI SUD U NOVOM SADU

Broj predmeta: P2.1435/24

IZJAVA TUŽIOCA

Poštovani,

Ovaj postupak nisam pokrenuo iz obesti, već zbog teške i svesne nepravde koja po svom obimu prevazilazi okvire porodičnog spora i zadire u osnovna ljudska prava.

Sve što je sprovedeno nadamnom 1979. godine bilo je protivzakonito i predstavlja nasilnu asimilaciju. Dete od pet godina, rođeno od majke Hrvatice iz Dalmacije i oca Mađara, istrgnuto je iz svog porekla i identiteta i upisano u matične knjige pod lažnim, "asimilovanim" identitetom. Time mi je nasilno oduzet jezik, kultura i pravo na pripadnost sopstvenom narodu.

Radi se o detetu koje nije znalo niti moglo da nasluti kakav ga pakao čeka, niti je imalo ikakvu mogućnost da se brani. Iz toga proističe monstruoznost ovog slučaja: ono što se dogodilo meni, dogodilo se nevinoj osobi koja tada nije imala nikakvu moć da zaštititi svoje pravo na poreklo.

Rezultat svega je ništavo usvojenje – pravni falsifikat, pravni Frankenštajn – zasnovan na kršenju tada važećeg Zakona o usvojenju SAP Vojvodine iz 1976. godine. Jasni zakonski uslovi nisu bili ispunjeni:

- Majka je bila živa i dostupna, a njena saglasnost nikada nije tražena.
- Otac je bio poznat i priznat u ostavinskom postupku, a Centar je lažno naveo da je „nepoznat“.
- Organ starateljstva nije imao nadležnost u trenutku donošenja rešenja o usvojenju.
- Usvojenje je datirano svega sedam dana pre mog petog rođendana, kada je potpuno usvojenje po zakonu postajalo nemoguće.
- Dodatno, prekršen je i član 7. Zakona: „Više lica ne mogu usvojiti jedno lice.“ Ipak, 1984. godine sprovedeno je još jedno – drugo usvojenje – što je od samog početka bilo ništavo, jer jedno dete ne može biti usvojeno dva puta. Sam paradoks da je nelegalni usvojitelj iz 1979. davao saglasnost za novo usvojenje 1984. pokazuje jasan modus operandi – zakon se kršio i prilagođavao interesima institucija i pojedinaca, a ne deteta.

Od trenutka kada sam kao dete shvatio da sam "usvojen", pa sve do današnjeg dana, ne postoji dan da nisam sebi postavljao pitanje: "Zašto ja?" To je onaj nevidljivi teret – hendikep odbijenih i potcenjenih. To je bol koja razara detinjstvo i ljudskost. Kada se na to nadoveže monstruozno ponašanje nelegalnih usvojitelja, onda je jasno da ovo nije bila "briga za dete", već zlodelo nad detetom, sa elementima nasilne asimilacije.

Krajem 2021. godine, kada sam konačno došao do dokaza i istine, shvatio sam pun obim zločina – da je moje poreklo falsifikovano, a moja identitetska prava pregazena.

Moja izjava nije samo za sud. Ona je za istoriju, arhivu i međunarodne institucije. Ovaj predmet je test istine i pravde: da li se može i dalje skrivati očigledna povreda ljudskih prava i nasilna asimilacija nad detetom, ili će se konačno priznati da je pravni poredak 1979. godine svesno pregazio sopstvene zakone i osnovna prava jednog deteta.

Od mene tražiti da “progutam” i da ćutim – posle svega – znači tražiti da se pomirim sa lažima i nasiljem nad sopstvenim identitetom. To neću i ne mogu. Ako treba, neka se i nebo sruši – ali istina mora ostati zapisana.

U Novom Sadu, dana 15.10.2025.

Službeno ime Milan Petrović

Milivoj Miletić (po ocu Lakatoš)

službeno, nelegalno:

– 1979. upisan kao Milan Vasić

– 1984. preimenovan u Milan Petrović

Potpis: _____